

Júlia

Világszerte Nr. 1

Maya Blake
Megbűvölve

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információtároló vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy hellyel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Maya Blake, 2013 – Harlequin Magyarország Kft., 2016

A JÚLIA 610. eredeti címe: *Marriage Made of Secrets* (Harlequin Mills & Boon, Modern Romance)
• *Magyarra fordította:* Mátyás Mária

Nyomtatásban megjelent: a JÚLIA 610. számában, 2016
Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-407-372-7

• *Kép:* iStockphoto

A HARLEQUIN® és™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a Harlequin Magyarország Kft., 2016

- *A kiadó és a szerkesztőség címe:* 1122 Budapest, Városmajor u. 11.
- *Felelős kiadó:* dr. Bayer József
- *Főszerkesztő:* Vaskó Beatrix
- *Telefon:* +36-1-488-5569; *e-mail cím:* harlequin@eharlequin.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:
www.harlequin.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

1. FEJEZET

– Signora...!

Volt valami könyörgés a hangban, amely felébresztette Avát mély álmából. Egy pillanatig nem tudta, hol van.

– Bocsássa meg, hogy zavarom, signora, de Signor di Goia van ismét a telefonnál. – A smaragdzöld selyemkosztümöt viselő légikisasszony odatartotta Avának a fekete telefont. Már harmadszor, amióta Baliban felszálltak a Di Goia-géppel. Ava felsóhajtott, és kisímított egy vörös hajtincset az arcából. Eltűnt a felkavaró álmom, amely az utóbbi napokban kínoztam, ha csak lehunyta a szemét, de azonnal másfajta nyugtalanság fogta el. A veszteség fájdalmas érzése volt ez, vággyal párosulva. Vágyott a férfira, aki a vonal túlsó végén volt. Arra a férfira, akitől még ezer kilométerre is elállt a lélegzete. Arra a férfira, akit elveszített. Cesare...

– Kérem, mondja meg neki, hogy majd jelentkezem, ha leszálltunk.

A légikisasszony döbbenetesen nézett rá.

– De... Signor di Goia ragaszkodik hozzá...

Ava biztos volt benne, a stewardess még sohasem tapasztalta, hogy valaki ellentmondott volna a főnökének, főképp nem olyasvalaki, aki a Di Goia-univerzum szédítő luxusát élvezte.

A repülőgép berendezése kétséget sem hagyott afelől, micsoda elképesztő vagyonnal rendelkezik Cesare di Goia. Mélyvörös klubfotelok álltak krémszínű márványasztalkák előtt. Selyemmel szegett kasmírtakarók a több tucat ülés mindegyikén.

– Signora... – ismételte meg a légikisasszony ijedten.

Ava megsajnálta, és felvette a kagylót.

– Igen, Cesare...

– Örülök, hogy egyszer végre hozzám is leereszkedsz.

– Miért kellene beszélnem veled, ha te sem veszed fel a telefont, amikor én hívlak? A múlt héten akartál visszajönni Balira... – Ava görcsösen markolta a telefont, amikor eszébe jutott, hogyan ültette fel Cesare. Már egy éve így viselkedik vele.

– Feltartottak Abu-Dzabiban. Nem ment másképp – mondta Cesare szűkszavúan.

Nem ment másképp. Hányszor hallotta ezt már...

– Hát persze. Ez minden?

Dühös fújtatást hallott a vonal másik végén.

– Nem, ez *nem* minden. Magyarázattal tartozol nekem.

– Feltételezem, azt akarod tudni, miért vittem el a gépedet.

– Sì. Nem így terveztük.

– Tudom, de az én terveim is változtak. „Nem ment másképp” – mondta Ava megjátszott közönnyel.

– Mennyiben változtak a terveid?

– Ha az elmúlt két hétben vetted volna a fáradságot, hogy fogadd a hívásaimat, akkor tudnád.

– Az elmúlt hetekben többször is beszélünk...

– Nem, Cesare, nem beszélünk. Te hívtál fel kétszer, hogy közöld, nem jössz vissza időben.

– Ava hangja elcsuklott, amikor erre gondolt. Hányszor hívta fel Cesare titkárnőjét! Csábító fehérneműt vásárolt... Megbeszélte a bérelt luxusvilla szakácsával, hogy Cesare kedvenc ételét készítse... Mindent eltervezett a legapróbb részletekig, abban a reményben, hogy megmentheti a házasságát. – Mindenesetre most már nem kell megtenned a hosszú utat, sem további kifogásokat találnod. Viszontlátásra, Cesare!

– Ava!

De az asszony már letette. Egy pillanat múlva a telefon újra megszólalt. Ava óvatosan az asztalra tette. Elmosolyodott, amikor elkapta a stewardess döbbenetesen tekintetét. Remegő kézzel töltött magának egy kis vizet egy kristálykancsóból. Igen, a saját világában kétségtelenül Cesare a főnök.

Ő viszont nem az a fajta nő, aki hagyja, hogy dirigáljanak neki. Ezt a tulajdonságát Cesare régebben csodálta, de gyűlölte is.

Régebben... mielőtt még ilyen elviselhetetlenül közömbös lett, és egyre gyakrabban húzódott vissza Rómába a Comói-tó partján levő otthonukból. Mielőtt a földrengés a Csendes-óceán déli részén romba döntötte a reményét, hogy megmentse a családját.

Tegnap Balin Ava úgy döntött, hogy hazamegy, de ez a döntés ma csak félelemmel töltötte el. A lába remegett, amikor felhajtotta a takarót, és a krémszínű szőnyegen a kisebbik hálószobába ment. Elfordította az ajtó gombját. Annabelle mélyen aludt. A lámpák gyenge fénye megvilágította kislánya fekete haját és finom kis alakját.

Ava nem tudott ellenállni a késztetésnek, elővette a fényképezőgépét, és készített néhány felvételt. Aztán visszament a helyére, és próbált megnyugodni. Nem akart érzelmi roncsként hazamenni. Az utóbbi hónapokba majdnem belerokkant, de most erősnek kell lennie, és szembe kell néznie az igazsággal.

A gyomra összeszorult. Cesarével a vak szenvedély kötötte össze őket. Kezdetől fogva eltúloztak mindent, viharos randevúk és szenvedélyes szex jellemezte a kapcsolatukat. Túl erősek voltak az érzéseik ahhoz, hogy elfojtsák őket. És mégis: ebben a káoszban is otthon érezte magát Cesarével. A férfi azt kínálta neki, amire régóta vágyott: a családot. Legalábbis egy ideig...

Ennek az örületnek véget kell vetni! Eszébe jutottak Cesare szavai, amelyeket kifulladásra és kétségbeesetten mondott egy gyors menet után valamilyen kamrában egy jótékonysági estélyen.

A sors iróniája, hogy ő másnap tudta meg: gyermeket vár. Nem sokkal ezután Cesare kezdett eltávolodni tőle.

Ava megcsóválta a fejét. Még mindig nem értette, hogyan jutott idáig a házasságuk. Felhúzta az ablakon az árnyékolót, hogy a reggeli nap melegítse az arcát, de belül mintha megfagyott volna.

Nem! Nem engedi, hogy Cesare ezt tegye vele! Már Annabelle miatt sem szabad megkeserednie. Neki olyan anyára van szüksége, aki tisztában van önmagával.

Csak illúzió volt, hogy Cesare mellett családja lehet. A vonzó, energikus férfi, akihez hozzáment, mára olyan hideg és közömbös lett, mint a saját apja volt. És ettől annyira kétségbeesett, hogy majdnem elveszítette a kislányát. Annabelle-nek annyi rosszban volt része, hogy mostantól vigyáznia kell rá. Minden erejével és bármi áron.

– Tulajdonképpen mi történik itt?

Cesare sötét hangja velőig hatolt. Ott állt előtte a Comói-tó partján fekvő villájukban az ajtóban, mint egy római szobor, makulátlan fehér pólóban és fekete farmerban, amely előnyösen simult keskeny csípőjére és izmos combjára. Fekete haja még vizes volt a zuhanyozástól, és a homlokába hullott.

– Halálra akarod ijeszteni a gyereket? – kérdezte tőle Ava dühösen.

Cesare elhúzta a száját, és a gyerekekre nézett a felesége karjában.

– Alszik – állapította meg.

– Már nem sokáig, ha így kiabálsz. Túl sok mindenen ment már keresztül, nem akarom még jobban felizgatni.

– Én is tudom, min ment keresztül, ne tegyél úgy, mintha idegen lennék. – Cesare halkabban beszélt, de a tekintetéből csak úgy sütött az indulat.

– Bocsáss meg, hogy emlékeztetlek rá, de úgy tűnt, mintha megfeledkeztél volna róla. Ahogyan *rólunk* is. Annabelle még mindig nincs túl jól, úgyhogy fogd vissza magad, kérlek. És hogy válaszoljak a kérdésedre, hogy mi történik itt: azt gondoltam, világosan fejeztem ki magam.

– Csak nem a nagyon informatív sms-edre gondolsz, hogy *14 órakor szállunk le?* Vagy a titokzatos *Megváltottak a terveimre?* – kérdezte Cesare. Még mindig az ajtóban várakozott, elállva Ava elől az utat.

– Mindkettőre. Beengedsz végre, vagy az ajtóban vitatjuk meg a dolgot? Mit keresel itt egyáltalán? Alig vagy itthon. – Ava állta Cesare tekintetét, amelyből továbbra is düh áradt.

– Nem fontos, mit csinálok itt. Balin kellett volna megvárnod, amíg Annabelle jobban lesz,

akkor elmentem volna értetek.

– Az orvosok már három napja megadták az engedélyt az utazásra.

Cesare szemén látszott, hogy meglepődött, aztán a kocsit fürkészte a tekintete.

– És Rita?

– Rémálmai voltak. Amikor kiengedték a kórházból, vettem neki repülőjegyet Londonba. Magát hibáztatja, amiért elengedte Annabelle-t, amikor elkezdődött a földrengés. – Összeszorult a szíve, amikor arra gondolt, mennyire vigasztalhatatlan volt a nevelőnő. – Ezt tartottam a legjobb megoldásnak.

Cesare mérgesnek látszott, de bólintott.

– Fizetem a gyógykezelését, és gondoskodom róla, hogy kapjon végkielégítést. De te maradhattál volna.

– Nem, Cesare, nem Rita az egyetlen, akinek honvágya volt. Úgy terveztük, hogy eljössz értünk Balira, ehelyett Szingapúrba és New Yorkba utaztál.

Cesare a hajába túrt.

– Ez most nem a megfelelő időpont, hogy ezt megbeszéljük.

– Már régen nincs megfelelő időpont arra, hogy beszélgessünk, Cesare. – Ava érezte, hogy elfogja a szomorúság, de összeszedte magát. A haja nedves tincsekben tapadt a tarkójára. Ha nem megy be gyorsan a napról, holnapra rákvörös lesz. – Most már itthon vagyunk. Hálás lehetnél nekem, hogy megkíméltelek a hosszú úttól. Beengedsz, vagy van valami kifogásod ellenünk?

Cesare orrcimpája remegett, és a tekintete Annabelle-re esett.

– Nincs, természetesen.

Ava magához szorította a gyermeket.

– Ennek örülök. Nem szeretnénk kényelmetlenséget okozni neked.

Egyre nehezebbnek érezte Annabelle-t. A majdnem tizenkét órás út alatt nem volt könnyű lefoglalni a négyéves kisgyereket, és kezdett nagyon elfáradni, de nem mutatta. Ám Cesare továbbra is ott állt az ajtóban, és nem vette le róla a tekintetét.

– Beszélünk kell, Ava.

– Szerencsére nem vagyok paranoiás, Cesare, különben azt gondolnám, hogy kitérsz előlem.

– A férfi nem tiltakozott, és neki mintha jeges kéz szorította volna össze a szívét. – Lehet, hogy igazad van, és nem ez a megfelelő időpont. Elmegyek néhány órára Annabelle-lel a stúdióba, szólj, ha elindulsz.

Még egy lépést sem tett, amikor Cesare megfogta a karját, visszahúzta, és ő a férje izmos testébe ütközött. Megérezte az illatát, amely szantálfából és valami férfias illatból állt össze, és teljesen elkábította.

– Nem, Annabelle itt marad velem.

Ava érezte, mennyire megfeszül Cesare minden izma.

– Ha azt hiszed, hogy elengedem magam mellől azok után, amin keresztülment, akkor nagyon tévedsz. – Ava megpróbálta kiszabadítani a karját, de nem sikerült. Cesare nem engedte, és őt forróság öntötte el. Nemcsak düh volt ez, hanem valami meghitt érzés, amelyre nem számított ebben a pillanatban. Megingott, de Cesare megtartotta mindkettejüket.

Ava szíve gyorsan vert, és a levegő, amelyet beszívott, mintha perzselt volna. Nagyot nyelt.

– Adok neked tíz percet, azalatt elmondhatod a terveidet, aztán...

– Nem, ez így nem megy. Először lefektetem Annabelle-t, aztán beszélgethetünk, mint a civilizált emberek.

Cesare halkán felnevetett.

– Civilizált emberek? – Meleg lehelete Ava fülét súrolta. – Emlékszel még, hogyan ismerkedtünk meg, *cara*?

Már hogyan emlékezett volna! Cesare majdnem elütötte a zebrán, miközben ő éppen egy százéves épületet fényképezett. Annyira megijedt, hogy öklével verni kezdte a férfi vérvörös Maseratijának motorháztetejét. Cesare dühösen kiszállt, de a dühe azonnal elpárolgott, és átadta a helyét valami másnak, ami éppen annyira veszélyes volt.

– Még azt sem tudtam, hogy hívnak, de már letéptük egymásról a ruhát. *Dio mio*, alig néhány órával azután, hogy találkoztunk, elvesztetted az ártatlanságodat. És a motorháztető is játszott ebben bizonyos szerepet, ha jól emlékszem.

Avát forróság öntötte el, amikor mindez eszébe jutott. Megint megpróbálta kiszabadítani a karját, és Cesare most már elengedte.

– Ne csináld ezt, *cara!* Mindketten tudjuk, mi az igazság.

A férfi követte a tekintetével, mint egy ragadozó madár a nyulat, miközben kitárta az ajtót, és félreállt.

Avának uralkodnia kellett magán, hogy ne bámulja tovább, amikor belépett a palazzóba, amely már négy éve az otthona volt. Csak néhány hetet töltöttek távol, de mennyi minden történt ezalatt!

Úgy nézett körül, mintha először járna itt. Az elegáns, krémszínű berendezés erős ellenpontot képezett a terrakottaborítású terasszal, a kerttel és az épület mögött álló szökőkúttal. A boltozatos mennyezet és a stukkódíszítés egyedi hangulatot kölcsönzött a helyiségeknek.

A Villa di Goia korábban híres múzeum volt, erre emlékeztettek az értékes bútorok, a reneszánsz festmények és a falon függő portrék a hallban. A velencei márvány és a parketta csillogott.

– Itt semmi sem változott. Azt javaslom, hogy ne bámuld tovább az épületet, hanem magyarázd el, mi történt. Nyolc perced van rá. – Cesare nyugodt külseje mögött forrtak az indulatok.

Ava nagy levegőt vett, és a szemébe nézett.

– Én meg azt javaslom, hogy ne az időt méricskéld, hanem segíts felvinni Annabelle-t.

Cesare pupillája alig észrevehetően kitágult a meglepetéstől. Más körülmények között Ava nevetett volna ezen, de a gyermek súlya mintha percről percre megkétszereződött volna. Cesare összeszorította a száját, odalépett hozzá, és átvette tőle Annabelle-t. Ava hallotta, ahogy fellelegzik, amikor magához szorítja, és figyelmesen nézi.

– Jól néz ki – suttogetta.

– Jól is van. Az orvos elégedett a haladással – mondta Ava, és megdörzsölte sajnó karját.

Cesare alig tudta levenni a tekintetét a kislányáról, és Avának nem volt szüksége kristálygömbre ahhoz, hogy tudja, a férje arra gondol, amikor utoljára a karjában tartotta. Arra az érzésre, amikor végre megtalálták Annabelle-t a földrengés után...

Cesare felvitte a kislányt a lépcsőn, Ava alig tudott lépést tartani vele. Amikor a férfi a keleti szárny felé vette az irányt, alig tudta elrejteni a megdöbbenését.

– Áthelyezted a gyerekszobát? – Annabelle szobája addig a nyugati szárnyban volt.

– *Sì*, egy kicsit átrendeztem a házat, mert szerettem volna a közelemben tudni. – Cesare hangja elutasítóan csengett, mintha nem akarna erről beszélni. Ava szíve összeszorult. *A közelemben, nem a közelünkben...*

Amikor beléptek a gyerekszobába, a meglepetéstől megszólalni sem tudott. A szobát új bútorokkal rendezték be, Annabelle kedvenc színeivel: rózsaszínnel és zölddel. Mennyezetes ágy állt benne, és játékok minden mennysiségben, közöttük az imádott lovak.

Ava nézte, ahogy Cesare óvatosan leteszi az ágyra a gyermeket. Amikor segíteni akart, leintette. Levette Annabelle-ről a cipőt és a zoknit, aztán betakarta, és mellé fektetett egy plüsslovacskát.

Ava nem hitt a szemének. Mennyire szerette volna, ha Cesare így viselkedik, amíg Annabelle egészen kicsi volt! Hányszor képzelte el, hogy Cesare homlokon csókolja a kislányukat, és azt súgja a fülébe: *Buona notte, bambina!*

Cesare megfordult, és a tekintetük találkozott.

– Gyere, amíg alszik, addig beszélgethetünk! – mondta, és határozott léptekkel az ajtóhoz ment. A testtartása elárulta, mennyire feszült, és Ava is minden lépéssel ingerültebb lett. Izzadó tenyerét hosszú szoknyájába törölte. Amikor belépett a nappaliba, Cesare már a hatalmas panorámaablaknál állt, és a szépen gondozott kertet nézte, meg a lejáratot a Comói-tóhoz. A látvány annyira lenyűgöző volt, hogy Ava majdnem elővette a fényképezőgépét, de aztán lebeszélte magát róla.

Cesare tekintete egy fürge kis csónakot követett a türkizsínű vízben.

– Meg kellett volna várnod Balin, Ava – mondta anélkül, hogy megfordult volna.

– Nem vagyok az a fajta ember, akinek csak úgy parancsolgatni lehet, és nem kérdezi meg az

okokat, de ezt te is tudod. És úgy tűnt, neked nem túl sürgős, hogy hazahozz bennünket.

– De hiszen mindenetek megvolt, ami csak kell!

– Igen, a személyzet csak a kívánságainkat leste.

– Hát akkor?

– Elegem volt belőle, hogy idegenek vesznek körül. Annabelle-nek szüksége van a megszokott környezetére, úgyhogy itt vagyunk – mondta Ava a legnagyobb lelki nyugalommal.

– Szólhattál volna!

– Mi a baj? Azért vagy mérges, mert hazajöttünk, vagy mert megkérdőjeleztem a tekintélyedet? Cesare nagy levegőt vett.

– Sok minden megváltozott...

– Ezt én is tudom, de attól semmi sem lesz jobb, ha nem jövünk haza.

– Miért jöttél korábban, mint megbeszéltük?

– Mert nem csak rólad van szó, Cesare. Az élet megy tovább, és Annabelle-nek a lehető leggyorsabban vissza kell térnie a megszokott életéhez. Amikor azt mondtam, hogy megváltoztak a terveim, komolyan beszéltem. Felkértek, hogy fényképezek a Marinello-esküvőn.

Cesare a homlokát ráncolta.

– Díjnyertes dokumentarista fotós vagy, mióta vállalsz esküvőket?

– Ahogyan már mondtam, Annabelle-nek szüksége van a megszokott környezetére. Most az ő egészségéről van szó. Nyugodtan visszamehetsz Rómába.

Cesare szemében megvillant valami, amit a nő nem tudott értelmezni. A levegő szinte izzott. Aztán a férfi rekedt hangon megszólalt:

– Itt maradok egész nyárra.

Ava szíve kihagyott egy ütemet. Cesaréra nézett, és látta, mennyire kényelmetlenül érzi magát.

– Az az egyikünk számára meglehetősen kellemetlen lesz – mondta végül.

– Nem akarom, hogy itt maradj. Most legalábbis nem.

Leplezetlen szavai szíven ütötték Avát.

– Micsoda?

– Én most éppen... – Cesare elhallgatott, és a hajába túrt. – Mindketten tudjuk, hogy egy ideje nem jól alakulnak köztünk a dolgok, és... most semmi szükségem rá, hogy valami elvonja a figyelmemet.

Ava nagy levegőt vett, és arra gondolt, miért van itt. A táskáját letette a dohányzóasztalra.

– Nemkívánatos a feleséged társasága?

– Ha Balin maradtál volna...

– De nem maradtam. Mindig mindent ellenőrizni akarsz, de engem nem fogsz. Ez itt az én otthonom is, nem csak a tiéd. El kell viselned a jelenléteimet, ahogy a lányodét is.

– Annabelle-t elviselni? De hiszen az *apja* vagyok!

– Azt inkább ne vitassuk meg, *milyen* apa vagy.

Cesare a barnasága ellenére elsápadt. Ava látta, hogy nyel egyet.

– Ha civilizált beszélgetést akarsz, ahogyan állítod, akkor jó lesz, ha megválogatod a szavaidat, Ava. Nem engedem, hogy Annabelle szenvedjen attól, ami köztünk van.

Az asszony megpróbálta elnyomni a mélységes fájdalmat, amely elfogta, és távolabb ült Cesarétól.

– Ebben legalább megegyezhetünk. Azt javaslom, hogy készítsünk tervet. Te leszel velem délelőttöként, amíg én az ügyfeleimhez megyek, én pedig délután. Amíg Annabelle boldog, nem foglak zavarni.

Cesare keserűen felnevetett.

– Csak annyira zavarsz, mint elefánt a porcelánboltban.

– Néha ez az egyetlen módja annak, hogy észrevegyék az embert.

– Ezért jöttél vissza szó nélkül? Hogy észrevegyelek? – kérdezte Cesare váratlanul szelíden.

– Azért jöttem vissza, mert a kislányomnak otthonra van szüksége.

Cesare szeme megvillant.

– A kislányunknak... Annabelle az én lányom is, Ava.

A nő felpattant.

– Ó, valóban? Tavaly alig láttad. Inkább Rómában maradtál, és mindig új kifogásokat találtál ki, miért nem jöhetsz haza. Ezek szerint most be tudod illeszteni a naptáradba? De meddig? Mi lesz, ha hirtelen Abu-Dzabiba kell menned, vagy Dohába, esetleg Mongóliába? Akkor megnyomod a „szünet” gombot?

Cesare tekintete elborult.

– Azt gondolod, cserben hagynám Annabelle-t az üzlet miatt?

– Ugyan már! Hányszor hagytál *engem* cserben a világ másik végén az üzlet miatt?

Cesare legyintett, mintha egy pimasz legyet akarna elhessegetni.

– Az egészen más.

A közömbössége mélyen megsebezte Avát.

– Miért higgyem el, hogy bármi is megváltozik, ha még arra sem voltál képes, hogy hazahozd a lányodat?

Nyugtalanság fogta el. Cesare sohasem csinált semmit anélkül, hogy alaposan meg ne fontolta volna. Mit jelenthet vajon, hogy Annabelle-lel akarja tölteni a nyarat a Comói-tónál?

– A dolgok megváltoztak, Ava.

– Akkor világosíts fel! Mennyiben változtak meg?

Cesare elfordította a tekintetét.

– A földrengés mindannyiunk szemét felnyitotta, ezt nem tagadom. Egyetértek veled, hogy Annabelle-nek szüksége van a megszokott környezetére. Mindkettőnk nagyon lefoglal a munkája. Ha valami előre nem látható történne, beugrik Lucia, amíg nem találok másik nevelőnőt. Akkor éjjel-nappal lesz valaki Annabelle mellett.

Ava felhorkant.

– Jóságos ég, te nem tudod, mit beszélsz! Először kijelented, hogy a földrengés felnyitotta a szemedet, a másik pillanatban pedig máris leráznád a gyereket!

Cesare tekintete fagyos volt.

– Elszabadulok, amikor csak tudok, de nem hagyhatom csak úgy ott az üzletet, mert nyár van!

– Hát hogyan is hagyhatnád! Cseppet sem változtál, Cesare di Goia, a befektetők istene, akinek a keze nyomán minden arannyá változik, amihez csak hozzáér!

– Annabelle néhány hét múlva négyéves lesz.

Avát kizökkentette a váratlan fordulat.

– Igen, tudom.

Cesare egy pillantást vetett az ezüstórájára.

– De ha elvállaltad a Marinello-esküvőt, akkor a következő hetekben Toszkánában leszel.

– Nagyon jól értesült vagy.

Cesare megvonta a vállát.

– Agata Marinello valamilyen okból kifolyólag azt gondolja, hogy tájékoztatnia kell a fia esküvőjének legapróbb részleteiről is.

– Te vagy a díszvendég, és a céged finanszírozza Reynaldo Marinello reality show-ját. Egyébként meg azt gondolom, hogy az összes vendéget tájékoztatják mindenről e-mailben meg a Facebookon keresztül.

– Éppen ezért tiltottam le az e-mailjeit. Hivatalosan még nem is mondtam igent a meghívásra. Azok után, ami történt... – Cesare elhallgatott és megcsóválta a fejét. – Utasítást adok, hogy tankolják fel a repülőgépet. Paolo elvisz a repülőtérré, akkor már délután ott lehetsz Toszkánában. Annabelle itt marad velem. Az esküvő után beszélünk.

Ava hátradőlt, és keresztbe tette a lábát.

– Nem repülök. Három nappal ezelőtt a Marinello család megváltoztatta az esküvő helyszínét. A hivatalos indoklás szerint azért, mert a Marinello-villát ellepték a természetek, de én úgy sejttem, hogy miattad helyezték át a Comói-tóhoz. – Ava megvonta a vállát. – Holnap délután találkozom velük, hogy megbeszéljük a szertartást és az előkészületeket. De ettől eltekintve úgy látom, még